

Arrest

nr. 169 942 van 16 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), betekend op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TOYE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2012 diende verzoekers moeder een aanvraag in voor een visum kort verblijf, dat aan haar werd toegekend.

Op 8 augustus 2012 kwam verzoeker vervolgens toe op het grondgebied samen met zijn moeder.

Zij verliet echter het Belgisch grondgebied omdat verzoekers broer een auto-ongeluk zou hebben gehad en keerde omwille van die reden terug naar haar land van herkomst, waarna verzoeker op 1 februari 2013 onder voogdij werd geplaatst.

Op 24 februari 2013 diende de voogd een aanvraag om machtiging tot verblijf in voor verzoeker.

Op 11 maart 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot terugbrenging binnen de 30 dagen (bijlage 38).

Op 18 oktober 2013 werd verzoeker aangetroffen door de politie te Kapellen, nadat hij werd betrapt op winkeldiefstal.

Op 27 november 2013 bood verzoeker zich met zijn moeder aan bij de Dienst voogdij. Nadat de ouderlijke band met zijn moeder bewezen werd geacht en werd vastgesteld dat verzoeker is toevertrouwd aan zijn moeder, werd op 14 februari 2014 de voogdij beëindigd.

Op 22 mei 2015 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf door de politie te Brugge. Hij werd bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 9 juni 2016 werd verzoeker andermaal aangetroffen in illegaal verblijf door de politie te Brugge.

Op 10 juni 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A(...)

voornaam: F(...)

geboortedatum: (...)1996

geboorteplaats: KAIROUAN

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft verklaard dat zijn broers in België verblijven. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn broers kunnen zich begeven naar Tunesië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft verklaard dat zijn broers in België verblijven. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn broers kunnen zich begeven naar Tunesië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tunesië.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft verklaard dat zijn broers in België verblijven. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn broers kunnen zich begeven naar Tunesië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, SS, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de spoorwegpolitie te Brugge,

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas,

de betrokkene, A(...), F(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

SS, attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1), (3)

Brussel, 10.06.2016

(...)"

Aan verzoeker werd diezelfde dag een inreisverbod opgelegd voor de duur van 2 jaar (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht

is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij verzet zich hier overigens niet tegen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de

door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting, dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en dit zowel in het licht van een schending van het respect voor het familieleven als voor het privéleven.

Hij laat onder meer wat betreft het privéleven gelden dat het recht op respect voor het privéleven volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) het recht omvat voor een individu om vrij zijn of haar persoonlijkheid te ontwikkelen en te vervullen, zowel concreet ten aanzien van derden, als in de bredere buitenwereld en dat artikel 8 van het EVRM de bescherming van dergelijke ontwikkeling van relaties met anderen zonder inmengingen van buitenaf. Verzoeker wijst erop dat het EHRM een onderscheid maakt tussen de situatie waarin de betrokkene een verblijfsrecht geniet of wanneer het gaat om een eerste toelating tot het grondgebied. Hij erkent dat hij zich in de tweede hypothese bevindt en wijst erop dat dan geen onderzoek op grond van artikel 8, §2, van het EVRM dient plaats te vinden, doch wel dat de Staat moet onderzoeken of een positieve verplichting kan weerhouden worden om betrokkene de mogelijkheid te geven een privéleven op te bouwen en te onderhouden. Hij stipt aan dat een dergelijk onderzoek dient plaats te vinden door een belangenafweging te maken waarbij rekening gehouden wordt met enerzijds de individuele belangen van verzoeker en anderzijds de collectieve belangen van de gemeenschap. Verzoeker benadrukt dat het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk onderzoek te voeren, daarbij rekening houdend met de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Verzoeker maakt het verband met het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en met name de relevante feiten op juiste en volledige wijze moet verzamelen en in haar

besluitvorming betrekken. Verzoeker meent dat de gemachtigde *in casu* heeft nagelaten een deugdelijk onderzoek te voeren naar het privéleven. Hij stipt aan dat hij sedert zijn aankomst in 2012 persoonlijke relaties heeft opgebouwd terwijl hij naar school ging in Antwerpen en dat hij sinds een jaar een relatie zou hebben. Hij stipt aan dat zijn broers en zussen allen in België wonen en dat hij met zijn beide ouders geen contact meer heeft, waardoor er aldus niemand in Tunesië is waarbij hij terecht zou kunnen. Op basis van die informatie zou moeten aangenomen worden dat verzoeker een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd in België in het licht van artikel 8 van het EVRM dat voldoende hecht is en als beschermwaardig zou moeten worden beschouwd. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft nagelaten om na te gaan of er sprake is van een beschermwaardig privéleven waardoor de gemachtigde de wettelijkheid van de administratieve maatregel niet is nagegaan in het licht van artikel 8 van het EVRM. Tot slot stelt verzoeker dat indien de Raad zou oordelen dat geen schending van artikel 8 van het EVRM voor handen is, op zijn minst de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld nu de gemachtigde de beslissing tot verwijdering van verzoeker naar Tunesië niet op zorgvuldige wijze genomen heeft. Er zou onder meer geen deugdelijk onderzoek naar het privéleven van verzoeker en de mogelijke afhankelijkheidsbanden met zijn in België wonende broers en zussen en met zijn vriendin zijn gevoerd terwijl het zou gaan om een *prima facie* kwetsbaar persoon die op jonge leeftijd zou zijn achtergelaten door zijn moeder.

De verwerende partij repliceert dienaangaande het volgende:

“Ook aangaande verzoekers voorgehouden privéleven op het grondgebied, dient te worden opgemerkt dat hij dienaangaande evenmin het minste bewijs levert. Los van de vraag de sociale banden van verzoeker een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM uitmaken, is in casu sprake van inbreuken op de openbare orde doordat verzoeker zich nestelde in illegaal verblijf, wat op zich een strafbaar feit uitmaakt, ook al werd hij nooit vervolgd om die reden.

Verzoeker toont evenmin aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het verderzetten van zijn privéleven in het land van herkomst.

Hijzelf kan niet dienstig betwisten dat hij het grootste deel van zijn leven in zijn land van herkomst heeft doorgebracht, en dat die banden onmogelijk helemaal teloor kunnen zijn gegaan. Er kan dus van worden uitgegaan dat hij in staat is om zijn privéleven in zijn land van herkomst te hernemen, en een eventuele aanpassingsperiode kan geen schending uitmaken van zijn grondrechten.

Tot slot wenst verwerende partij er op te wijzen dat in een geval dat zowel betrekking heeft op het familie- en privéleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang.

Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven effectief wordt verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)

Verzoeker wist dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven, daar hij met een visum kort verblijf naar België is gereisd, hij na het verstrijken ervan bewust in België is gebleven en hij nooit gemachtigd werd tot verblijf. Verzoeker werd bovendien bevolen het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kon niet anders dan zich ervan bewust zijn dat het voortbestaan van de sociale contacten en belangen in het Rijk waar hij zich op beroept van meet af aan precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische Staat voor een “fait accompli” te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Abdulaziz, Cabales and Balkandali, 28 mei 1985, no. 9214/80; 9473/81; 9474/81§ 68; EHRM, Mitchell v. the United Kingdom, 24 november 1998, no. 40447/98, EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden. Geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond. Het enig middel is niet ernstig.”

Wat betreft het door verzoeker aangehaalde kwetsbaar profiel als zou hij op jonge leeftijd zijn achtergelaten door zijn moeder, verwijst verweerder in de nota en ter zitting naar een verklaring van verzoeker wanneer hij met zijn voogd werd gehoord op 5 maart 2013. Uit die verklaring blijkt dat verzoeker heeft gezegd dat zijn moeder is teruggekeerd naar Tunesië omdat zijn broer een auto-ongeval had waardoor hij in het ziekenhuis lag en is overleden. Verweerder verwijst eveneens naar de bijlage 38 in het dossier waarin wordt gesteld dat er na aankomst van betrokkene niets gebeurde, hij klaarblijkelijk bij zijn zus verbleef, zonder dat er stappen worden ondernomen om zijn verblijf in België in orde te brengen. De duurzame oplossing bestaat volgens de bijlage 38 in een spoedige terugkeer naar het land van herkomst waar hij kan herenigd worden met zijn moeder. Verweerder verwijst eveneens naar de beslissing van de Dienst Voogdij van 14 februari 2014 waarbij de voogdij werd beëindigd nu verzoeker aan de hoede van zijn moeder werd toevertrouwd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip *“privéleven”*, in de zin van artikel 8 van het EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, §59).

In casu meent verweerder in de nota dat verzoeker niet het minste bewijs heeft geleverd van een voorgehouden privéleven op het grondgebied. De Raad kan dit niet volgen. Zoals blijkt uit het administratief dossier is verzoeker hier inderdaad met zijn moeder als minderjarige gearriveerd in 2012. Eveneens blijkt dat verzoeker in België heeft school gelopen. In de bijlage 38, waarnaar verweerder heeft verwezen, staat immers te lezen dat verzoeker een attest van regelmatige lesbijwoning en een schoolrapport had voorgelegd *“die bewijzen dat betrokkene het hier goed doet in België en dat hij zekere kansen heeft op een goede integratie in België, doch dat dit gegeven hem geen automatisch recht geeft op verblijf.”* De examenresultaten bevinden zich ook in het administratief dossier. Er is evenmin betwist dat de moeder van verzoeker de zorg voor hem, toen hij nog minderjarig was, had toevertrouwd aan diens zussen en broers. Ook al is de moeder na de kortstondige terugkeer naar Tunesië wegens het overlijden van een zoon teruggekeerd naar België en werd de voogdij beëindigd, blijkt dat ze vervolgens opnieuw naar Tunesië is gegaan nu in de bijlage 38 van 11 maart 2013 als duurzame oplossing voor verzoeker de terugkeer naar Tunesië bij diens moeder werd aangehaald. Ter zitting legt verzoeker het bewijs voor dat vier zussen en twee broers van verzoeker een legaal verblijf hebben in België.

Thans is verzoeker evenwel meerderjarig. Wat betreft het beschermingswaardig familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en diens meerderjarige broers en zussen blijkt dat er conform de rechtspraak van het EHRM bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist zijn die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële of materiële afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn broers en

zussen, de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er *in casu* sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke gezinsbanden tussen meerderjarige broers of broer en zussen overstijgt. Ook al blijkt uit stukken uit het administratief dossier dat verzoeker inderdaad bij een zus of een broer heeft verbleven gedurende jaren, is deze loutere vaststelling niet afdoende om aan te nemen dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de normale affectieve banden. Verzoeker brengt geen andere elementen aan, zoals een begin van bewijs van de aangehaalde psychische problematiek van verzoeker wegens het “*verlaten worden door zijn moeder*”, zodat de Raad het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke gezinsbanden overstijgt niet kan vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond. Verweerder haalt overigens *prima facie* terecht aan dat die bijkomende band van afhankelijkheid niet aangetoond is met het voorleggen ter zitting van identiteitskaarten van de broers en zussen, noch met foto’s van zijn eventuele vriendin waarvan de raadvrouw van verzoeker ter zitting terecht zelf erkent dat het om een prille relatie gaat. Echter hoewel de Raad *prima facie* van oordeel is dat er geen onder artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en een van zijn zussen of broers kan worden vastgesteld, blijkt uit het administratief dossier wel dat verzoeker langdurig heeft samengewoond bij een zus of een broer, dat deze vier zussen en twee broers legaal verblijven in het land zodat deze relatie(s) moet(en) worden beschouwd als onderdeel van het privéleven van verzoeker. Er blijkt immers zoals *supra* aangehaald dat het recht op privéleven eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen. Ten overvloede blijkt eveneens dat verzoeker voor de bestreden beslissing heeft verklaard dat zijn ouders zouden overleden zijn (‘administratief verslag vreemdelingencontrole’ van 9 juni 2016).

In casu kan worden aangenomen dat verzoeker het bestaan van een privéleven in België aannemelijk maakt.

Aangezien verzoeker nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (naar analogie RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Hoewel in de nota verweerder *a posteriori* overgaat tot een uitgebreide 'fair balance' toets bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, en dit zowel wat betreft de aangevoerde schending van het respect voor het familieleven als voor de aangevoerde schending van het respect voor het privéleven, blijkt op geen enkele wijze uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, zou hebben plaatsgevonden wat betreft het door artikel 8 van het EVRM beschermde respect voor het privéleven. Verzoeker voert geheel terecht aan dat de gemachtigde heeft nagelaten om na te gaan of er sprake is van een beschermingswaardig privéleven, noch een deugdelijk en zorgvuldig onderzoek heeft gedaan waardoor de gemachtigde de wettelijkheid van de administratieve maatregel niet is nagegaan in het licht van artikel 8 van het EVRM wat betreft het privéleven. Er blijkt dat in de bestreden beslissing enkel is gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM in het licht van het respect voor het familieleven en dan nog enkel ten aanzien van de broers.

De Raad kan met verzoeker bijgevolg alleen maar vaststellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de zorgvuldige beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM wat betreft het privéleven.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM lijkt *prima facie* te zijn aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van de artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben, nu de verwijdering naar Tunesië een manifeste aantasting van zijn privéleven betekent nu die maatregel ertoe zal leiden dat hij op brute wijze van zijn zussen, broer en vriendin die in België verblijven, zal gescheiden worden.

Verzoeker kan, gelet op de bespreking van het ernstig middel wat betreft het vereiste deugdelijke en zorgvuldige onderzoek naar het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM worden gevolgd. Ieder redelijk denkend mens ziet immers onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die inderdaad een gedwongen verwijdering naar zijn land van herkomst met zich brengt, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De argumenten van verweerder doen daaraan geen afbreuk.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES